

ת"פ 29349/02 - מדינת ישראל נגד מריה אגדזניהן

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 15-02-29349 מדינת ישראל נ' אגדזניהן
תיק חיזוני: 0002777722011

בפני כבוד השופטת - נשיאת עינת רון
מ雅思ימה מדינת ישראל
נגד מריה אגדזניהן
נאשמים

החלטה

לפנוי בבקשת המ雅思ימה לחילוט ערביות, מכוח סעיף 51 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו 1996 (להלן: "חוק המעצרים"), להורות על חילוט העربות העצמית של המשיבה 1 (היא הנאשמה), וכן על חילוט ערבות הצד השני, מר ודים שצ'ולוקוב, אשר שימש כערב הצד השני, וזאת לאור הפרה בוטה של תנאי העורובה שנקבעו במסגרת ת"פ 15-02-29349, לפיה לא התקיימה הנאשמה למאסר הנגזר עליה.

רקע ועובדות:

נגד הנאשמה הוגש כתב אישום, אשר ייחס לה 11 פרטי אישום של קבלת דבר במרמה בנסיבות חמימות - עבירה לפי סעיף 415 סיפה לחוק העונשין, תש"ז 1977 .

ביום 9/3/16, הודהה הנאשמה והורישה בעובdet כתוב האישום.

כਊלה מעובדות כתב האישום, הנאשמה עבדה בחברת "מתן" שעסיקה מעתן סיוע לקשיישים. במסגרת תפקידיה בחברה, הייתה הנאשמה אמונה עלAITורם של קשיישים הזקוקים למטופלים צמודים ומתן מענה לצרכיהם.

לאחר שגמלה בליבה של הנאשמה החלטה להונאות את הקשיישים ונזקקים אחרים, היא הציגה מצג כוזב לפיו היא מועסקת בחברת "עמיידר", או מחלקת הרווחה של עירית ראשון לציון, העובדת עם חברת "עמיידר" ויכולת לסייע בקבלת דירה מ"עמיידר" בהקדם.

בתמורה לכך דרשה הנאשמה מקורבנותיה סכומי כסף גבוהים, אותם שלשללה לכיסה מבלי שקידמה את קבלת הדירה כמובטח ותוך ניצול חולשתם ומוצוקתם של קורבנותיה.

עמוד 1

כתב האישום מפרט אחד עשר מקרים כאלה, שהתרחשו בשנים 2009-2010, במהלך תקופה זו קיבלה הנאשםת מקורבנתיה סכומים כוללים של כ-548,000 ₪.

ביום 17/7/19, נגזר עונשה של הנאשםת ל- 36 חודשים מאסר לריצוי בפועל, עונש מאסר מותנה, קנס ופייצוי לנפגעי העבירה.

באישור הצדים, עוכב ביצוע עונש המאסר של הנאשםת עד ליום 30.7.17, אז נקבע כי על הנאשםת להתייצב בשעה 08:00, בכלא נווה תרצה לתחילת ריצוי עונשה.

במסגרת החלטתי, הוריתי כי הנאשםת תחתום על ערבות עצמית בסך 50,000 ₪ וכן תחתם בעניינהUberot צד כי על ידי בעלה (הוא המשיב 2), בסכום של 100,000 ₪ עוד נקבע כי על הנאשםת אישור לעזוב את תחום מדינת ישראל תוך שורשתה שלפיה אין ברשותה דרכון.

ביום 17/7/17, במסגרת הליך עפ"ג 51012-07-17, הגיש ב"כ הנאשםת ערעור על גזר הדין, ביום 14/11/17, התקבל הערעור ועונשה של הנאשםת קוצר כר שנקבע כי הנאשםת תרצה סך של 26 חודשים עוד במסגרת הליך הערעור, בוטל רכיב הקנס, יתר רכיבי העונשה נותרו בעינם.

במעמד פסק דין של הערעור, הורה בית המשפט המחויז כי על הנאשםת להתייצב לריצוי עונש מאסורה ביום 19/11/17

חרף האמור, לא התקיימה הנאשםת לריצוי מאסרה.

בסוף חודש נובמבר 2018, פנה ב"כ המאשימה אל ב"כ הנאשםת, אז נמסר למאשימה כי הנאשםת נמלטה לחו"ל בסמוך לאחר מתן פסק הדין בערעור, ובכך לא התקיימה למאסורה. הנאשםת 1 התראיינה על כר בתקשורת והודתה כי נמלטה מן הארץ עם דרכון זר שיש ברשותה ואף נעקרה לזמן קצר בארמניה.

בקשתה, מצינת המאשימה כי כניסה ויציאותה של הנאשםת מן הארץ אין מעידות כי יצא מגבולות הארץ במועד מסוים לאחר מתן פסק הדין בערעור.

טענות המאשימה:

לטענת המאשימה, מוסד הערבויות הינו אבן יסוד בהבטחת התיקטיביות נאים למאסר, וכי לשמר זאת, על בית המשפט הנכבד, לעמוד איתן על מימוש התיקטיביות אלו, ובכך להעביר מסר הרתעתי.

בנסיבות אלה, סבורה המאשימה כי יש להורות על חילוט הערכות העצמית בסך 50,000 ₪ עליה חתמה הנאשםת, מאחר שלא ניתן להביאה לדין, וזאת מכוח הוראות סעיף 51 (ב) לחוק המעצרים, עוד עתירה המאשימה כי יחולטו כספי ערבות צד כי בסך 100,000 ₪ עליהם חתום המשיב 2, בהתאם להוראות סעיפים

51 (א) - 51 (ג) לחוק המעצרים ולחلط את ערבותו.

בדיון שהתקיים בפניי ביום 19/6/16, הוסיף ב"כ המאשימה כי הנואשת ברחה לחו"ל, כשעונש מאסר מרוחף מעלה ראשונה, שכן בנסיבותיה לחזור, תוך זלזול בהחלטות בית המשפט, הנואשת פגעה באמון הציבור והותירה את קורבנות העבירה ללא כל פיצוי לפיקר, יש להורות על חילוט מלא של התחייבותה.

לענין המשיב 2, הוסיף ב"כ המאשימה וטען כי תכלית הערבות הינה הרתעת הערב והnidon עצמו (הנאשם) על מנת שתדע שם היא מפירה את תנאי הערבות, היא פוגעת בכך בקרובייה, שמננו ערבים עלייה מבחינה כלכלית שהרי הערב נחשב כזרועו הארוכה של בית המשפט.

ב"כ המאשימה הדגישה את החומרה במשעי הנואשת, שהורשעה בדיון, להבדיל מעצור משוחרר בערובה שבORTH, שהזקפת החופות עודנה עומדת לו.

בעניינו, המשיב 2, הגיע לתחנת המשטרה يوم קודם לבירית הנואשת, מסר כי הנואשת מתעדת לברוח ולא להתייצב לריצוי עונשה, כאשר מעדתו של המשיב 2 במשטרה עולה כי הנואשת מסרה לו את הדברים בסביבות השעה 10:30 לערך, כאשר המשיב 2 הגיע לתחנת המשטרה רק בשעה 19:00 בערב, כאשר הנואשת יכולה לברוח בפרק הזמן זהה. מדובר בערב שמכיר את הנואשת, יש להם ילדה משותפת וסביר להניח כי ידוע כי ברשותה דרכון זר, הנואשת ברחה עם בתם המשותפת שלה ושל המשיב 2 והלה כלל לא הגיע תלונה במשטרה על חטיפה. דומה כי במשעי המשיב 2, ניסה "לצאת ידי חובה" עת ניגש למשטרה בשעות הערב והודיע כי בנסיבות הנואשת לברוח את הארץ ובמה שך, לא פנה למשטרה פעמי גנובות והודיע כי הנואשת ברחה.

בנסיבות האמורות, סבורה המאשימה כי יש להורות על חילוט מלא של כספי הערבות של המשיב 2, כמו גם חילוט מלא של התחייבות הנואשת.

טענות המשיב:

טענת המשיב 2, הנואשת שלחה לו הודעה SMS שלפיה בנסיבותיה לעזוב את הארץ עם בתם המשותפת. לגרסתו, לא ידוע כי עליו לפנות למשטרה, ורק לאחר שבירר מה עליו לעשות ניגש לתחנת המשטרה.

המשיב 2, מסר כי הנואשת פיזרה המחות שלו ללא ידיעתו, וכתוואה מכך נפתחו כנגדו הליכי הוצאה לפועל בסך של חמצי מיליון שקלים והוא נקלע לקשהים רבים.

לשאלת בית המשפט, הוסיף המשיב 2, כי ידוע שהוא חתום על ערבות וכי פנה למשטרה, אך לא הבין על מה חתום ולא ידוע מה עומד אחורי הערבות, לגרסתו, בתחנת המשטרה צחקו עליו ואמרו לו לлечת הביתה.

דין והכרעה:

אין צורך להזכיר מיללים אודות חשיבותה של האפשרות לשחרור חסוד, נאשם, או נידון בערובה. תכלית מוסד השחרור בערבות הינה לאפשר פגעה קטנה ככל הניתן בחירותו של אדם טרם בירור אשמתו בבית המשפט או על

מנת להתייר למורשע בדיון למצות את זכויותיו עד להכרעה בערעור.

מайдן, עומד הצורך בהגנה על האינטרס הציבורי במצוי הדיון עם הנאשמים (בש"פ 11/7925 לין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 27/6/2012)).

הערבות הכספיות אוטה מטייל בית המשפט על מפקחים/ערבים כתנאי לשחרורו של נאשם, וזאת להבטיח כי הללו יעדמו בהתחייבות שנטלו על עצם במלואם, היקף הערכיות הכספיות המוטלות עליהם מושפע באופן ישיר מחומרת העבירות המיוחסות לנאים, מסוכנותו ומהיקף החשש להימלטות מאימת הדיון. משמונה אדם לשמש כערב, עליו להצדיק את האמון שננתן בו בית המשפט, בהתבסס על הצהרתו באשר למוסכנותו ויכולתו למלא את התפקיד שمطلوب על כתפיו, עליו לדעת כי הוא ערב לשולם הציבור בכללותיו ואין הוא רשאי להקל ראש במשימה שנטל על עצמו.

סעיף 87 לחוק העונשין, מקנה לבית המשפט את הסמכות, לעכב ביצוע גזר דין של מורשע. סעיף 87(ג) לחוק העונשין מאפשר לבית המשפט להठנות עיכוב ביצועו של גזר הדין במתן ערובה או בתנאים אחרים כפי שמצוין לנוכח.

סעיף 48(א) לחוק המעצרים, קובע את התנאים לשחרור בערובה. סעיף זה מתייחס הן לחשוד, הן לנאים והן לאדם שהורשע בעבירה ומਮtan להכרעה בערעורו. על פי סעיף זה, תכלית הערובה הינה בין היתר להבטיח כי המורשע יתייצב לדין בערעור או לנשיאות עונשו:

"[...] 48(א). שחרור בערובה הוא על תנאי שהמשוחרר יתייצב לחקירה, לדין במשפטו או בערעור, או לנשיאות עונשו, בכל מועד שיידרש..."

למפקחים המתמנים על ידי בית המשפט ו/או לערבים, תפקיד מרכזי במימושה של האפשרות לשחרר אדם בתנאי ערבות, והם מתחייבים אישית להזהר בכל עת את המFOX מהפרת תנאי המעצר או להבטיח התיאצבותו לריצוי עונש המאסר, וככל שהופרו - לדוחות מיידית לרשויות, שאם לא כן ימעל המפקח בתפקידו שלא לדבר על השלכות כספיות (הערבות) והפליליות שעשוות לנבוע מכך.

הערובה הכספיות, אם כן, המוטלת על המפקחים כ坦אי לשחרורו של נאשם, וזאת להבטיח כי המפקחים יעדמו בהתחייבות שנטלו על עצם (בש"פ 19/1902 אביתן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 19/6/2012) (להלן: "ענין אביתן").

הערובה, לפי נוסחה, היא מוחלטת ובلتוי מסיגת והפעלה אוטומטית במקרה של אי עמידה בתנאייה ובעניןנו, הימלטות הנאשם מן הארץ.

דהיינו, משנוכח בית המשפט כי משוחרר בערובה הפר תנאי מתנאי השחרור, ו/או לא התיאצב לריצוי עונשו, רשאי הוא להורות על חילוט הערכות (סעיף 51(ב) לחוק המעצרים), כאשר על תכליות מנגןן חילוט הערכות, עמדה כב' השופטת ברק ארץ בש"פ 8/163 8163 אלון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 12/11/2012):

"[...] בין התכלויות הבולטות של חילוט ערביות של צדדים שלישיים, ולא כל שכן מפקחים, בולטת

התכליית הרטעתית. מן ההיבט של הרתעה אישית, האפשרות של חילוט מדרבת את הערב לא לזמן את מחזיביותו. מן ההיבט של הרתעת הרבים, ש מבחינות מסוימות חשובה אף יותר, בהקשר זה, חילוטה של ערבות במקורה של הפרה תורמת להעברת המסר שענינו חשיבותן של ההתחייבויות שנוטלים על עצם מי שמסכימים לפך על נאים ונידונים, ובכך לוקחים על עצם להגן על הציבור מפני מי שהם הגיעו לזכות מסוימות. רק כך יפנימו המפקחים את כובד האחריות הכרור בתפקידם ואת ההשלכות האישיות הנbowות מהפניה עורף לתפקידם זה. ניתן להוסיף ולומר כי האפשרות של חילוט הערבות תורמת להוכנות התנהגותם של הנאים עצם. ידעו כל נאם או נידון, המתעד להפר את תנאי שחרורו, כי במעשהיו הוא עתיד לפגוע באנשים קרובים לו אשר הסכימו לערוב לו".

במקרים אלו, בהם משוחרר בערובה הפר תנאי מתנאי השחרור, על בית המשפט להחליט, על פי שיקול דעתו, האם יש לחליט את הערבות כולה או חלקה (ענין אביטן לעיל), במסגרת זו בית המשפט בוחן את מהות האישומים כנגד הנאשם, הנאשנת בעניננו ואת חומרת ההפירה שבוצעה (בש"פ 8626/04 צ'וסקין נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (ניתן ביום 10.10.2014)), עוד נבחנת מידת האחריות של המפקחים להפרה:

"[...] מושכלות ראשונים הם כי תנאי ערבות והפקדה כספית הנדרשים מנאשם כתנאי לשחרורו בחלופת מעצר נועדם להבטיח כי במקורה של ההפירה הם ימומשו במלואם או בחלקו לאוצר המדינה... הדעת נותנת כי שמורה לבית המשפט הסמכות להורות לא רק על חילוט הערבות כולה, אלא גם על חילוט חלקה, תוך שהשיעור הנאות נקבע בהינתן מכלול נסיבות העניין העומד לדין (קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק ראשון, תשנ"ז-1997, עמ' 269). בכך, משמשים תנאי הערובה משום בטוחה לכך כי נאשם יכבד את תנאי השחרור וימנע מלהפר אותו, וכי הערבים שנטלו אחריות לפך עליו יעדמו בחובתם זו, שאם לא כן, עלולים הם להיפגע בכיסם..."

מורשע, אשר הפר את תנאי שחרורו צריך לצפות כי בית המשפט יחליט את הערבותיו שהופקדו בתיק, הן את התחביבתו העצמית והן את הערבות צד ג' וכසפים שהופקדו, ככל שהופקדו. סמכות זו של בית המשפט קבועה בסעיף 51 (א) לחוק המעצרים, המורה לכך ליישנא:

"[...] 51 (א) שופט הדין בענינו של משוחרר בערובה, שהובא לפניו בשל הפרת תנאי מתנאי השחרור, רשאי להורות על חילוט הערבות, ואם התגבשה עילה מעצר, לעצרו או לשחררו בערובה בתנאים שיקבע.

(ב) נוכח שופט כי משוחרר בערובה הפר תנאי מתנאי השחרור וכי ולא ניתן להביאו לפניו, רשאי הוא להורות על חילוט הערבות.

(ג) בקשה לחילוט ערבות שנייתה על ידי ערב לא תידן אלא אם כן ניתנה לערב הזדמנות להשמיע את טענותיו".

ביום 17/7/19 חתום המשיב 2, על ערבות צד שלישי בהליך פלילי, כאשר הערבות בחלוקת מורה כדלקמן:

"[...] אני/אנו הח"מ ערביים לך שמר/גב' מריה אגדזניין ת.ז. 324694926, ימלא אחר תנאי הערובה

המפורטים להלן. אם יופר תנאי מותג העורבה אשולם/נשלם ביחד לאוצר המדינה כל סכום שיצווה בית המשפט עד סכום של **100,000 ₪**.

עוד וחלק מתנאי הערבות נקבע כי:

"[...] הנאשם/המעורער/המשיב/ה המבקש **יתיצב לנשיאות העונש שהוטל** במשפט בתיק **29349-02-15** ביום _____ או בכל מועד אחר שיורה **בבית המשפט**" (נספח ה' לבקשתה).

בדין כאמור, מסר המשיב 2, כי לא הבין לחלוtin את משמעות הערבות עליה חתום ומסקן ניגש לתחנת המשטרה להודיע כי אין לו קשר עם הנאשםת וכי הלה מסרה לו כי בכוונתה לצאת את גבולות הארץ, רק בשעות הערב.

איני מקבלת טענה זו שלפיה הערב לא הבין את התפקיד שהוטל עליו ואת משמעות ערבותו. חתימתו של המשיב 2, על כתוב הערבות מהוות הסכמה מפורשת לכך שהוא נוטל על עצמו את האחריות להבטחת התנאים שנקבעו בעינינה של הנאשםת. לא ניתן לומר כי הוא לא ידע שהפרת התנאים תגרור עמה את האפשרות ל החלט את ערבותו עד למלא גובה סכום הערבות אליו התחייב זאת ועוד, אני מקבלת את טענת המאשימה כי לא מן הנמנע כי המשיב 2, כמו שהיא נשוי לנאשםת ידע כי ברשותה ובחזקתה דרכון זה וכי הצהרתה בבית המשפט שלפיה אין ברשותה דרכון לא הייתה אמת.

כאמור לעיל, המשיב 2 המ提ן מספר רב של שעות עד אשר ניגש אל תחנת המשטרה והודיע כי אין לו קשר עם הנאשםת, אם בתו וכי הלה מסרה לו, באמצעות הודעה SMS כי בכוונתה לצאת את גבולות הארץ, בפרק הזמן זהה, שבין הודעה הנאשםת למשיב 2 לפניהו למשטרה, יכולה הייתה הנאשםת לעזוב את הארץ ואף לשוב אליה. על המשיב 2, מיד עם קבלת הודעה כאמור, היה לסור לתחנת המשטרה ולהודיע כי בכוונתו הנאשםת לעזוב את הארץ ולא להמתין מספר רב של שעות ובכך לאפשר לנאשםת להימלט עד אשר המשטרה תאריך אותה.

המשיב 2 התחייב, בכתב הערבות כי הנאשםת **תתייצב לנשיאות העונש שיטול עליה**, במועד שנקבע ובהתחייבות זו לא עמד.

התוצאה הנגדית מהחלטתי זו קשה היא, המשיב 2 ידרש לשלם מכיסו סכום כסף גבוה ביותר והוא זה שנדרש לשאת בתוצאות מעשה של הנאשםת, אשר חמקה מריצוי עונשה.

על כן, לנוכח התכליית הרטעתית העומדת בסיס סעיף 51 לחוק המעצרים, אין מנוס מחייב מלא של ערבות המשיב 2.

ידעו ויפנים המתחביבים לפקח על חשוד, נאשם או נידון את מלא כובד האחריות המוטל על כתפיים וידע כל נאשם או נידון השוקל להפר את תנאי שחרורו בעורבה כי הוא עתיד לפגוע פגיעה אנושה בمبرקי טובתו שהסכימו לעורוב לו.

בunnyינה של הנאשמת, הרי שהנאשמת חתמה על התחייבות עצמית שלפיה אם תפְר תנאי מתנאי השחרור, תשלום לאוצר המדינה כל סכום שיצווה בית המשפט עד לסכום של **50,000 ₪**.

הנאשמת, לא חייבת לעונש המאסר שנגזר עליה ונמלטה מהארץ, כעולה מדברי המאשימה, הנאשمت התראיינה בכל התקשורת הישראלית ומסרה כי אין בכוונתה לחזור ארצها.

בכן, הפלה הנאשמת את האמון שניית לה על ידי בית המשפט, כאשר נקבע לא אחת, כי ניתן לשווות את הדברים למערכת יחסים חזותית, בסיסה עומדת מודד האמון (בש"פ 9854/06 עטיאס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 13.2.06)).

סוף דבר:

אני מורה על חילוט מלא של סכום הערבות של המשיב 2, בסך של **100,000 ₪**.

עוד אני מורה על חילוט התחייבותה העצמית של הנאשמת בסך של **50,000 ₪**.

החילוט הינו לטובה אוצר המדינה.

המציאות תעביר החלטתי זו לצדים ולباقي כוחם.

ניתנה היום, ב' חשוון תש"פ, 31 אוקטובר 2019, בהעד
הצדדים.